

Caja Cazemier

ROES

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

‘Ha!’ riep Yvar uit. ‘We gaan ballonnetjes doen!’

Grijnzend zag hij hoe Maas naar hen toe kwam lopen en de spullen voor hen op tafel zette: zeven longdrinkglazen met cola en ijswater, een grote schaal chips, een slagroomsput, een doosje met patronen en een zakje ballonnen.

‘Yep, dat wordt lachen!’ zei zijn nieuwe vriend.

Yvar keek de kring rond die op het terras achter Maas’ huis rond de tafel zat. Het nieuwe schooljaar was pas één week oud en hij wist nu al dat hij 4-havo prima door zou komen met deze groep oude én nieuwe vrienden.

‘Wie eerst?’ vroeg Maas.

‘Iedereen tegelijk?’ stelde Lola voor.

Yvar zag dat Maas een wenkbrauw optrok. ‘Allemaal tegelijk doen we de volgende ronde,’ zei hij. ‘Ik wil eerst die meiden zien lachen.’

‘En wij willen eerst jullie zien lachen,’ sprak Lola hem tegen.

Maas knikte. ‘Ik hoef nooit te lachen, maar oké, best, dan gaan wij eerst!’

Yvar zat tussen Kasper en Lola in. Dat was niet met opzet, het kwam toevallig zo uit. Hij keek naar Lola, naar haar hoge voorhoofd, haar met lange wimpers omgeven lichtblauwe ogen die vrolijk de wereld in keken en de blonde paardenstaart die heen en weer zwiepte als ze praatte. Haar lippen glommen zachtroze. Dat ze vaak in de weer was met lipgloss, was hem op

school ook al opgefallen. Toen hij haar naam op de klassenlijst van H4B had zien staan, had hij in gedachten een reuzensprong gemaakt die boven de hoogste toren van hun stad uitkwam.

‘In teugjes of in één keer?’ wilde Lola weten.

‘Zonder loslaten.’ Maas pakte de slagroomsput en vulde de eerste ballon met het gas.

Hij gaf hem aan Yvar. ‘Goed dichthouden!’

Daarna vulde hij een tweede ballon. Yvar zag hoe gretig Lola Maas met haar blik volgde en draaide zich om naar Kasper, die zijn ballon aanpakte. De derde ballon was voor Kevin.

Kasper en hij waren al vrienden vanaf de basisschool. Maas en Kevin, die allebei voor de tweede keer 4-havo deden, kende hij nu precies vijf dagen. Van de meiden zat alleen Tess vorig jaar bij hem in de klas, Lola en Benthe zaten in de parallelklas. Nu ze allemaal een profiel hadden gekozen, waren de kaarten opnieuw geschud, en zat hij met hen in klas H4B.

Dat voelde meteen al goed. Vanaf dag één trokken ze met elkaar op, het groepje dat hier nu zat, plus Tom en Florine. Alleen waren die nu niet hier.

De jongens zaten nu alle vier klaar met een ballon in de hand. Lola en Tess hadden al dikke voorpret. Benthes gezicht drukte vooral nieuwsgierigheid uit.

‘Gewoon door blijven ademen, hè?’ zei Lola.

Maas keek de andere jongens aan. ‘Kan ie? Drie, twee, een!’

Yvar had dit niet eerder gedaan, maar dat ging hij niet zeggen natuurlijk. Hij keek de kunst wel af bij de anderen. Ballon aan de mond, beginnen met inademen, uitademen in de ballon en dan gewoon doorgaan met in- en uitademen, wat best koud aanvoelde. Yvar zag de meiden naar hen kijken: ‘Doorgaan, doorgaan!’ riepen die. De ballon werd grappig kleiner en

groter bij het in- en uitademen, maar slonk uiteindelijk.

Yvar liet de ballon los, die nu helemaal leeg was. Hij wilde zeggen: 'Ik merk nog ni... O, nu komt ie ineens!' Hij begon te zweven in zijn hoofd, alles om hem heen, zijn vrienden rond de tafel, de tuin daarachter met groen en bloemen, leek als verf in elkaar over te lopen.

Naast hem zat Kasper te grijnzen. 'Holy shit, ik word helemaal dizzy. O nee, dit is door de lachaha ha ha ha! Mijn ha ha ha, handen... tintelen, ha ha ha...'

'Waarom moet jij lachen?' vroeg Kevin zich grijnzend af. 'Horen jullie mijn stem?' ging hij verder. 'O, wat raar mijn stem, wat zwaar mijn stem.'

Maas grijnsde alleen maar.

Yvar keek naar de meiden. Alles trilde, het beeld was wazig, de geluiden klonken anders dan anders, het was of hij vanuit een bubbel naar de anderen keek, al zijn zintuigen waren eventjes totaal door elkaar geschud. Hij kon niets meer zeggen, en zag hoe Kasper op zijn stoel zat te lachen, waarbij hij zich op de benen sloeg. Langzaam ebde dat gevoel weg en werd zijn ademhaling en alles weer normaal. Het was maar een korte roes, hooguit een paar minuten. Kasper hikte nog wat na en zei: 'Zo hé, die was fokking goed!'

'Je was echt zooo grappig,' zei Kevin. 'Hé, mijn stem is ook weer normaal.'

'Zo veel anders was ie niet, hoor!' zei Maas.

Tess grinnikte. 'Wat kan jij lachen!' zei ze tegen Kasper. 'Echt kapot leuk!'

'Nu wij!' zei Lola.

'Ik niet, hoor.' Benthe schudde met haar hoofd.

'Kom op!' zeiden Lola en Maas tegelijk. 'Jij ook!'

'Nee, ik kijk wel.'

‘Het is echt niet eng of zo,’ zei Lola tegen haar. ‘Je voelt je juist heel ontspannen!’

Kasper knikte. ‘Het is een beetje een raar gevoel, maar vooral... ik weet niet... fijn.’

‘Je ziet en hoort alles anders, heel grappig, en soms moet je lachen,’ voegde Lola toe.

‘Je voelt je even heel lekker, maar je bent ook zo weer nuchter,’ zei Tess.

‘Ik ga lachen,’ zei Lola, ‘moet je opletten.’

‘Zij gaat ook!’ besloot Maas.

‘Vind ik ook!’ zei Yvar. ‘Waarom zou ze nou niet willen?!’

Maar Benthe wilde echt niet en dus zaten Lola en Tess van tevoren al giechelend naar elkaar te kijken met elk een gevulde ballon in hun hand.

Opeens bedacht Yvar dat hij dit kon filmen, en snel haalde hij zijn telefoon tevoorschijn.

‘Nee, niet filmen!’ riep Lola.

‘Jawel!’

Ook Maas vond het een goed idee. ‘Ja, lachen!’

Lola en Tess gingen staan, en Yvar drukte op de opnameknop. De meiden zetten de ballonnen aan hun mond en begonnen met in- en uitademen. Benthe keek toe. Waar was die nou bang voor?

Lola en Tess moesten al lachen vóór de ballon leeg was.

‘Hm hmmm,’ steunde Lola, terwijl ze krampachtig probeerde door te blijven ademen in die ballon. Maar er was niet veel meer van over, en ze liet hem los. Gillend van de lach sloeg ze het ballonnetje uit de hand van Tess, die zich ook al een ongeluk lachte. Lola kon niet meer rechtop blijven staan, maar slap van de lach kon ze de zitting van de stoel niet vinden. Ze probeerde zich nog even staande te houden, maar lag even later

gierend op de grond. Tess viel brullend over haar heen.

Yvar zei: ‘O, dit is echt ziek goed!’ Hij zoomde in op zijn vrienden die breed grijzend toekeken.

Toen het lachgas uitgewerkt was, hijgde Lola: ‘O, man, ik dacht dat ik erin bleef!’

‘Ik deed het zowat in mijn broek!’ hikte Tess.

Kevin schoot in de lach. ‘Het werkt zwaar aanstekelijk!’

Dat was het ook. Yvar liet het filmpje zien, waarop te zien was hoe de jongens lachten om de meiden. En hij hoorde zichzelf zeggen: ‘O, dit is echt ziek goed!’

‘Grappig! Maar je gaat het niet online zetten, hè? We staan voor gek!’

‘Juist wel, gast!’ zei Maas.

Lola bewoog met haar hoofd. ‘Ik ben nog steeds een beetje duizelig.’ Daarna keek ze Benthe aan. ‘Je bent écht even van de wereld, alles loopt door elkaar, *love it!*’

‘En zolang je het maar met een ballon doet, kan er niks gebeuren,’ zei Maas.

‘Het kan toch niet anders?’ reageerde Tess.

‘Ik hoorde laatst van een gozer,’ vertelde Kevin, ‘die het gas direct inademde vanuit de slagroomsput, dat je lippen dan bevroren!’

Maas schudde zijn hoofd. ‘Hoe dom kun je zijn! Dat weet iedereen toch zeker wel?’

Benthe haalde haar schouders op. Wat ze zei, verstond Yvar niet. Wel hoorde hij Lola, die zei: ‘Ik word er in ieder geval heel blij van.’

‘Oké, *who’s next?*’ Maas keek Yvar, Kasper en Kevin aan.

‘Wij weer!’ zei Yvar.

En Kasper kondigde aan: ‘Dan ga ik proberen mijn lachen in te houden.’

Het was grappig om te zien hoe hij dat probeerde, wat dus absoluut niet lukte, en daarna deden ze nog een rondje met zijn allen tegelijk, door Benthe gefilmd. Lola, Tess en Kasper rolden lachend op het gras over elkaar heen.

Na vier ballonnetjes hadden ze er genoeg van. Maas ging nog iets te drinken halen en Lola liep hem achterna. Het duurde even voor ze terug waren met nieuwe chips en ijswater en cola.

Maas bracht ook sigaretten mee. Hij stak er een op en gaf het pakje door aan Kevin, die de sigaretten aan Yvar voorhield.

Yvar nam er een sigaret uit. 'Dank je.'

Tot voor kort rookte hij niet. Dat wil zeggen, hij had deze zomer een paar keer een sigaret gerookt, gewoon om te proberen, om het gedaan te hebben. Toen school begon, had hij nog niet besloten of hij ermee door wilde gaan. En nu nam hij de sigaret aan alsof hij nooit anders gedaan had. Hij zou de volgende keer een eigen pakje meenemen, besloot Yvar.

Ook Tess stak een sigaret op. Aan de overkant van de tafel wapperde Benthe met haar hand de rook weg die rondom haar werd uitgeblazen. Lola leek er geen last van te hebben.

Ze praatten wat over de eerste schooldagen.

'Stom dat die leraren het nú al over het examen hebben,' merkte Yvar op. 'Dat is nog zo ver weg.'

'Dat gaat zo het hele jaar door,' waarschuwde Maas.

En Kevin zei: 'Niets van aantrekken. Gewoon je ding doen.'

Daarna kondigde Benthe aan dat ze naar huis moest. 'Gaan jullie mee?' Daarbij keek ze vooral Lola en Tess aan.

'Is het al zo laat?' Lola checkte haar telefoon. 'Ja, ik moet ook weg. Anders krijg ik problemen met mijn ouders.'

'Ik ga ook,' zei Tess.

Moesten zij nu ook weg, vroeg Yvar zich af?

Maas leek zijn gedachten te raden. ‘Blijf zitten. Mijn ouders zijn er toch niet.’

Yvar, Kasper en Kevin bleven zitten. Maas liep mee om de meiden uit te laten. Even later was hij terug in de tuin. ‘Nog wat drinken, jongens? Biertje?’

Lola zat achter haar bureau. Het was de tweede schoolweek en dat betekende dat er weer huiswerk was. Ze had er altijd al moeite mee gehad om daar daadwerkelijk mee te beginnen, en ook nu waren er dingen die eerst moesten. Insta en Snapchat, bijvoorbeeld.

Ze zocht Maas op. Vanaf de allereerste dag dat hij bij haar in de klas zat, volgde ze hem. Eerst ging ze naar Snapchat en reageerde ze op zijn nieuwste verhaal over zijn voetbaltraining. Daarna bekeek ze voor de honderdste keer de foto's op zijn Insta, waar hij meer dan zevenhonderd volgers had die een hoop comments bij zijn foto's plaatsten. Foto's van het strand, een selfie in de spiegel, op een weggetje met een fles in zijn hand. Daar zat vast drank in, gezien de reacties: 'Lekkaah! Jij bent De Man!' En allemaal emoji's met proostende bierpullen. Maar ook rijen hartjes en woorden als: 'Knappie! Beste! Nah, cuteee! Wat ben je toch knapp!' Wie waren die meiden die dat hadden gepost?

Ze scrolde verder. Hier! Zijn zestiende verjaardag! Met scooter! Met twee flesjes bier, die hij met zijn tanden open leek te willen maken: 'Happy Bday!', 'Congrats!', 'Gefeliciteerd, pik!', 'Gefeli!', 'Zo lekker!' ... En weer heel veel hartjes. Hij was dus in april zestien geworden. Ongelooflijk dat hij haar nooit eerder was opgevallen op school, want vorig jaar zat hij ook bij hen op het Panorama. Onopgemerkt. Hoe was het mogelijk?

Lola staaarde naar de lange jongen met het halflange donkere haar, dat bijna over zijn ogen viel, de smalle neus en de opkrullende mondhoeken. *Ik weet wel dat je me leuk vindt*, leek die lach te zeggen. Of zag zij dat erin? De uitdagende blik uit zijn donkere ogen voelde ze binnenkomen. Dat gebeurde elke keer als zijn foto voorbijkwam, maar ook die allereerste schooldag, die allereerste keer dat ze hem zag...

Zij zat boven op een van de tafels met haar voeten op een stoel met haar vriendinnen Benthe en Tess te kletsen en te wachten tot iedereen er was. Of vooral tot hun mentor eraan kwam en de introductieles zou beginnen.

En toen stond hij daar ineens in de deuropening, samen met Kevin en Florine, maar die kende ze toen nog niet. Lola had uitzicht op de deur en zag iedereen binnenkomen. Dus ook hem. Ze ving heel even zijn spiedende blik vóór hij verder liep.

Lola blies hoorbaar haar adem uit en zei tegen haar vriendinnen: ‘Kijk, die gast!’

‘Welke?’ vroeg Tess, die zich moest omdraaien, want zij zat met haar rug naar de deur. ‘Hoe kan ik nou weten wie je bedoelt als er allemaal mensen binnenkomen?’

‘Die lange met dat donkere haar.’ Lola volgde de twee jongens en het meisje die langs de rij bij de muur liepen om achteraan te gaan zitten.

Lola kon haar ogen bijna niet van die donkere jongen afhouden. Ook toen de les begon, keek ze steeds over haar schouder naar hem.

De jongens waren zittenblijvers, zo werd in de loop van dat uur duidelijk. Ze straalden het uit: ons hoeft je niets te vertellen, wij weten het allemaal al. Of was Maas van zichzelf zo? Die ogen! Zoals hij daarmee de wereld in keek! *Kom maar op*,

wie doet mij wat! Ze wilde niets liever dan vlak voor die jongen gaan staan en door hem gezien worden.

Het meisje heette Florine en kwam uit 4-vmbo, ze had vorig schooljaar examens gedaan.

In de pauze waren Benthe, Tess en zij naar Maas op zoek gegaan.

‘Hey,’ zeiden Lola, Tess en Benthe toen ze Maas en een stel anderen uiteindelijk buiten op het plein gevonden hadden. Eén van de jongens kende ze van gezicht, ze was vorig jaar een keer heel debiel tegen hem op gebotst. Hij had een kop vol bruine krullen en droeg meestal hoodys. Ze wist zijn naam niet, maar hij interesseerde haar niet, ze had alleen maar oog voor Maas.

‘Hey,’ groette Maas terug. Hij keek van Lola naar de andere twee en terug naar Lola. Langer naar haar dan naar haar vriendinnen. Hij maakte ruimte zodat ze erbij konden staan.

‘Hoe vind je het bij ons in de klas?’ vroeg ze.

Zo was het begonnen en elke pauze stonden ze nu bij elkaar: Maas, Kevin, Florine, Tom, Yvar, Kasper, Tess, Benthe en zij.

Er kwam een app binnen en Lola schrok op uit haar gedachten. Ze las het bericht in de groepsapp: ‘Wie wil vanavond nog even chillen?’

Maas. *Maas!*

Alleen al het zien van zijn naam maakte dat ze onrustig werd vanbinnen. ‘Ik,’ antwoordde ze. ‘Waar?’

‘Het veldje bij school.’

Maar dan moest ze nu wel meteen aan haar huiswerk. Lola pakte haar boeken en begon met wiskunde.

Veel te gauw riep haar moeder dat het eten klaar was, en dat was haar huiswerk helaas niet, maar dat zou ze later nog wel

doen. Ze roffelde de trap af. Aan tafel zat haar jongere zusje Elena al op haar plaats, en ook haar vader schoof aan. Lola hielp haar moeder de pannen op tafel zetten en ze schepten op.

‘Hoe was het vandaag op school?’ vroeg haar vader.

‘Goed,’ zei Lola.

Elena vertelde veel uitgebreider, die kon eindeloos kleppen over de brugklas. Logisch, het was allemaal nieuw voor haar.

‘Mag ik straks nog even naar het veldje bij school?’ vroeg ze snel toen Elena een hap pasta naar binnen schoof.

‘Dat doen we niet meer, ’s avonds naar buiten,’ zei haar moeder.

En haar vader vulde aan: ‘De zomervakantie is voorbij, je hebt huiswerk.’

‘Nou ja!’ Lola protesteerde. ‘Ik heb nog helemaal niet zo veel huiswerk en het is nog licht buiten! Het mag toch nog wel even?!’

‘Nee, Lola, niet doordeweeks, werken voor school gaat nu weer voor.’ De stem van haar moeder klonk beslist.

‘Maar ik heb mijn huiswerk al af!’

‘Je hebt het gehoord: doordeweeks ’s avonds niet meer naar buiten,’ zei haar vader.

‘Dat vind ik echt belachelijk!’

‘Dat is dan jammer voor je,’ zei haar moeder koeltjes.

Lola’s maag kromp ineen en ze schoof haar bord van zich af.
Nu kan ik Maas niet zien!

‘Eet jij je bord niet leeg?’ vroeg haar moeder met opgetrokken wenkbrauwen toen ze wilde afruimen.

‘Nee, geen honger!’ Het kwam er best wel boos uit.

‘Toetje?’

‘Nee.’

Toch moest Lola blijven zitten tot iedereen klaar was, en pas

nadat de vaatwasser was ingeruimd, kon ze naar boven om te appen dat ze niet kwam.

En wat nu? In plaats van haar boeken open te slaan voor het restant van haar huiswerk, ging Lola naar Insta om Yvar op te zoeken, die daar het filmpje van hun ballonnenfeestje had staan. Daar was ze niet zo blij mee: niet iedereen hoefde dit te zien. Voor de zoveelste keer zag ze Tess en zichzelf dubbelklappen van het lachen. Er stond een eindeloze rij hahaha's onder. Wel positief dus. Maar eigenlijk vond ze dit privé. Maas had eronder gezet: *love naar deze mensen*. Die reactie hielp tegen een slecht humeur. Wat nog meer hielp? Grappige selfies maken en posten op Insta. Kletsen in de groepsapp. Nagels lakken en make-up tutorials kijken. Daarmee bracht ze haar avond door.

De volgende dag op school verliet ze tegelijk met Maas het lokaal. Zo veel mogelijk probeerde ze tussen de lessen door bij hem in de buurt te zijn, maar nu kwam hij naar haar toe. Hij zei: 'Jammer dat je er niet was gisteravond.'

'Vond ik ook. Ik heb superstrengere ouders, ik mag nooit wat,' mopperde Lola. 'Was het leuk?'

'Met jou erbij was het leuker geweest,' antwoordde Maas.

Wauw, die kwam binnen! Plotseling was de vloer van de school niet meer zo stevig. Wankelend keek Lola op naar die prachtig bruine ogen die haar afwachtend aankeken. Voor de zekerheid zei ze: 'Haha, erg grappig.'

'Nee, echt! Maar mag je in het weekend wél weg?'

'Ja, hoor! Tuurlijk!'

'We kunnen ook... sámen wat afspreken?!'

Nu brak het zweet haar uit. Ze kon bijna niet uit haar woorden komen toen ze zei: 'Leuk! Naar de film?'

En zo zaten ze vrijdagavond naast elkaar in de bioscoop met een grote zak popcorn tussen hen in. Als Lola een handvol uit de zak haalde, raakte haar hand zo nu en dan die van hem. Elke keer als dat gebeurde, ging er een schokje door haar heen, en in haar hoofd zong het aan één stuk door: *ik-zit-hier-met-Maas!*

Ze was al gauw de draad van het verhaal kwijt waar ze naar keken, maar dat maakte niets uit. Ze wilde hem aanraken, voelen, zijn hand pakken. Toen ze haar been tegen dat van hem drukte, duwde hij terug. Ze legde haar vingertoppen op de spijkerbroek van zijn bovenbeen, en hij greep haar hand. Met ingehouden adem voelde ze hoe zijn vingers over de rug van haar hand streken, waardoor haar huid tintelde en gloeide. Ze draaide haar pols zodat ze hand in hand kwamen te zitten en zij met haar vingers de binnenkant van zijn hand kon strelen.

Lola keek opzij naar zijn gezicht, dat oplichtte en donkerder werd met elke scène die op het filmdoek afgespeeld werd. Op dit moment was dat de mooiste film die er bestond. Nee! Hij werd nog mooier! Toen Maas in de gaten had dat zij naar hem keek, glimlachte hij. O, zo lief, zo mooi, zo knap was hij! Hij draaide een beetje met zijn bovenlijf en boog naar haar toe.

‘Ik vind je leuk,’ fluisterde hij.

Dat niet iedereen het bonzen van haar hart kon horen, kwam vast omdat op dat moment een van de personages in de film nietsvermoedend een zekere dood tegemoetliep. De muziek zwol aan, maar Lola hoorde niets van dat alles, geen explosie, geen gil, ze zag alleen zijn glinsterende ogen en zijn lippen die een klein beetje geopend waren. Ze wilde daarnaartoe, maar de armleuning tussen de stoelen duwde ongemakkelijk tegen haar ribbenkast. Maar kom op, ze liet zich niet tegenhouden! En zo zoende ze Maas voor de allereerste keer.